

Δεμένοι με τους χοίρους ή ιματισμένοι με τον Χριστό;

Έναν αληθινά δυστυχισμένο άνθρωπο, έναν δαιμονόπληκτο, μας παρουσιάζει η ευαγγελική περικοπή της Κυριακής Στ' Λουκά (η' 27-39). Ο ταλαίπωρος Γαδαρηνός –τα Γάδαρα ήταν μια ειδωλολατρική πόλη στην αντίπερα όχθη της Γαλιλαίας, στην περιοχή της Δεκαπόλεως της Παλαιστίνης- έχει πιαστή στα δίκτυα του πονηρού «εκ χρόνων ικανών» και έκτοτε «ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο και εν οικία ουκ έμενεν, αλλ' εν τοις μνήμασιν.» (Λουκ., η' 27).

Έτσι, γυμνό και άοικο καταντάει τον άνθρωπο το δαιμόνιο, τον «συν-αρπάζει» και τον πηγαίνει όπου θέλει, «ες χώρας ερήμους», μακριά από τους ανθρώπους και από την κοινωνία. Ήταν τόσο τραγική η κατάσταση του ταλαίπωρου αυτού ανθρώπου, ώστε χρειαζόταν να τον δένουν «αλύσει και πέδαις», χειροπόδαρα, για να μην τους επιτίθεται, και παρά ταύτα το «ισχυρό» δαιμόνιο έσπαζε και αυτές τις αλυσίδες του δαιμονισμένου, ο οποίος σκόρπιζε γύρω του τον φόβο και τον τρόμο.

Ο άνθρωπος, ως γνωστόν, πλάστηκε να είναι εικόνα Θεού και να πορεύεται προς την ομοίωσή Του. Εάν δεν προσέξη στην πορεία Του και

«ξαστοχήση» -αμαρτάνη-, τότε τα κάθε λογής δαιμόνια καιροφυλαχτούν να έλθουν και να εγκατασταθούν μέσα του. Και όταν αυτό γίνει, τότε ο άνθρωπος από «χαρίεις», που λέει ο Μένανδρος, γίνεται άγριος και αποκρουστικός. «Νούς αποστάς του Θεού η κτηνώδης γίνεται ή δαιμονιώδης» (ΕΠΕ 11, 226), κατά τον Γρηγόριο Παλαμά.

Τρομερή ασθένεια είναι, πράγματι, η δαιμονοπληξία. Όταν ο άνθρωπος καταλαμβάνεται από το ξένο σώμα, το δαιμόνιο, πλέον δεν ορίζει τον εαυτό του, τις ενέργειές του, ετεροκαθορίζεται από αυτό που κυριαρχεί μέσα του και τον ταλαιπωρεί ψυχικά και σωματικά. Αληθινό μαρτύριο! Θέλει ο άνθρωπος που κατέχεται από το φοβερό αυτό πάθος να ξεφύγη, να λυθή απ' τα δεσμά του και δεν μπορεί. Αντιθέτως, τα δαιμόνια χορεύουν μέσα του και τον κάνουν ο τι θέλουν, απειλώντας να τον συντρίψουν ολοκληρωτικά.

Ο Κύριος, όμως, σπλαγχνίζεται το πλάσμα Του, που το βλέπει αλυσοδεμένο με τα δεσμά της αμαρτίας και σπεύδει σε βοήθεια, διότι γνωρίζει ότι ο αλυσοδεμένος δεν βρίσκει από μόνος του την δύναμη να αποτινάξει τα δεσμά που τον περισφίγγουν.

Για δύο, λοιπόν, λόγους μεταβαίνει ο Κύριος στην αμαρτωλή αυτήν χώρα, αντίπερα της Γαλιλαίας. Πρώτον, για να βοηθήσει τον αμαρτωλό Γαδαρηνό, ο οποίος, αντίθετα από τους επίσης αμαρτωλούς αλλά αμετανόητους συμπολίτες του, επιθυμεί να «σωφρονιστή», και δεύτερον, για να δώσει μίαν απάντηση στους μαθητές Του, που αναρωτιούνταν λίγο πριν, βλέποντάς Τον να επιτιμάη τον άνεμο και να γαληνεύη τα κύματα: «τις άρα ούτός εστιν, ότι και τοις ανέμοις επιτάσσει και τώύδατι, και υπακούουσιν αυτώ;» (Λουκ., η' 25).

«Τις άρα ούτός εστιν;» Ποιος είναι, άραγε, αυτός που κάνει τα θαυμαστά αυτά πράγματα; Είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο κύριος του ουρανίων και επιγείων δυνάμεων, στον Οποίον ακόμη και τα δαιμόνια υποτάσσονται. Πράγματι! «Και τα δαιμόνια πιστεύουσιν και φρίττουσιν». Μόνον που δεν πιστεύουν, για να μετανοήσουν και για να σωθούν, αλλά παραμένουν πεισματικά αδιόρθωτα.

Γι' αυτό, μόλις αντικρύζουν τα δαιμόνια τον Κύριό των, αναγνωρίζουν την θεότητά Του και, ως λεγεώνα που είναι, κρίζουν όλα μαζί συντεταγμένα, με μια φωνή: «Τι εμοί και συ, Ιησού, Υιέ του Θεού του υψίστου;» (ο. π. 28) Επειδή, όμως, γνωρίζουν ότι, λόγω αμετανοησίας, τα αναμένει η αιωνία καταδίκη, γι' αυτό Τον εκλιπαρούν «να μην τους βασανίση» ακόμα: «ίνα μη επιτάξη αυτοίς εις την άβυσσον απελθείν.» Αντιθέτως, τον παρακαλούν «ίνα επιτρέψη αυτοίς εις τους χοίρους εισελθείν.» (ο. π. 30-32).

Αλήθεια! Τα φοβερά και τρομερά δαιμόνια, που ταλανίζουν τον ταλαίπωρο Γαδαρηνό και τον έχουν οδηγήσει σ' αυτήν την άθλια και αξιοθρήνητη κατάσταση, είναι εντελώς αδύναμα ενώπιον του Κυρίου, γι' αυτό και «δέονται» και Τον «παρακαλούν». Εκείνος και μόνον Εκείνος έχει εξουσία πάνω των. Εκείνα δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, χωρίς την άδεια του Κυρίου.

Γεννάται εύλογα το ερώτημα: Ο Κύριος που επέτρεψε τελικά να εισέλθουν τα δαιμόνια στους χοίρους και να ωδηγηθούν εκείνοι στον γκρεμό, για να τιμωρήση την αισχροκέρδεια των χοιροβοσκών, που εμπορεύονταν παράνομα το χοιρινό κρέας, γιατί «επέτρεψε» να εισέλθουν και στον Γαδαρηνό;

Γνωρίζουμε ότι ο Κύριος δεν ήλθε στον κόσμο, για να κρίνη τον κόσμο, αλλά για να σωθή ο κόσμος δι' Αυτού (Ιωάν., γ' 16). Ο Γαδαρηνός, όμως, και ο κάθε Γαδαρηνός από εμάς αγάπησε μάλλον τον κόσμο της αμαρτίας παρά τον Κύριο της αγάπης (ο.π. γ' 19). Επομένως, ο καθ' ένας μας, με τις αστοχίες του ήκαί τις παραλείψεις του, επιτρέπει στα δαιμόνια να έλθουν και να κατοικήσουν μέσα του. Έτσι, ο κάθε λογής αμαρτωλός ταλαιπωρείται τελικά από τις ίδιες του τις αμαρτίες, και αυτή είναι η τιμωρία του, μέσω της οποίας δοκιμάζεται, όπως και όσο κρίνη ο Κύριος για την σωτηρία του.

Εμείς, άραγε, θέλομε να σωθούμε; Θέλομε να καθίσωμε «ιματισμένοι και σωφρονούντες παρά τους πόδας του Ιησού» και να απολαμβάνωμε θεραπευμένοι τον λόγο Του, που είναι λόγος ζωής αιωνίου, η μήπως, σαν τους λοιπούς Γαδαρηνούς, λυπόμαστε που χάσαμε τους χοίρους μας, τις ακαθαρσίες και τα πάθη μας, περισσότερο απ' ότι

λυπόμαστε, διότι χάσαμε τον Κύριο από ανάμεσά μας; Τι μας φοβίζει, τελικά, περισσότερο; Η απώλεια των χοίρων από την πόλη μας η η απουσία του Κυρίου από την καρδιά μας;

Εάν στενοχωρούμαστε για το πρώτο, θα συνεχίζουμε να ζούμε δέσμιοι και αλυσοδεμένοι σαν τους σκλάβους στα δεσμά των. Εάν θλιβώμαστε για το δεύτερο, διότι ζούμε μακριά από τον Κύριο, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι Εκείνος όχι μόνον δεν θα μας αφήσει να συντριβούμε από τα πολλά μας πάθη, αλλά θα σπεύσει ο ίδιος προς συνάντησή μας, για να μας δώσει ελπίδα σωτηρίας, όπως έδωσε και στον δαιμονισμένο Γαδαρηνό, που όχι μόνο τον θεράπευσε από το μαρτυρικό του πάθος αλλά και τον κατέστησε αληθινό κήρυκα μετανοίας σε όλη την πόλη του.

Μακάρι και εμείς να αξιωθούμε μιάς τέτοιας μαρτυρίας για την δική μας ψυχική και σωματική θεραπεία προς δόξα Θεού και για την σωτηρία ημών και πάντων όσων την επιθυμούν. Αμήν! Γένοιτο!

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>